

Tisztelt Emlékezők!

Honfitársaim!

Közép-Európa sokszor tapasztalhatta, hogy mit jelent, ha távoli hatalmak döntenek az itt élők sorsáról. Olyanok, akiknek „térkép e táj”. Megtapasztalhatta, milyen, amikor a győztesek kíméletlensége, a nyers hatalmi érdek dönt milliók sorsáról: akár úgy, hogy határokat dobtak át fölöttük, akár úgy, hogy őket dobták át határokon. Mintha az emberhez nem tartozna hozzá történelme, mintha nem élne lelkében, szívében és minden mozdulatában a szülőföldje.

A második világháború után a térségünk sorsát megszabó hatalmak és kiszolgálóik nem gondoltak arra, hogy soha nem gyógyuló sebeket ütnek a békekötés pillanataiban – amikor éppen a megbékélés útjaira építenek torlaszokat. Gyógyíthatatlan sebeket ejtenek az elüldözötteken, egyúttal saját közösségüket is megfosztják múltjuk egy darabjától. Mert az egykor közös történelemből véglegesen hiányozni fog egy szín, az elüldözött közösség hagyománya, kultúrája.

„...Az otthon a nagy hazán belül mindig a másik, a kisebb hazá is; az emlékek, az emberi közösség hazája, ahol az ember emberré lett” – írta Márai Sándor.

1945 és 1948 között sok felvidéki magyar családnak csomagolnia kellett. El kellett hagyniuk őseik földjét. A földet, ahol felnőttek, ahová nemzedékek sora kötötte őket, ahová a közösség és a gyökerek által tartoztak, s ahol más népekkel együtt élve otthon érezték magukat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A lélek - a nagyobb és titkosabb hazá - erősebb, mint a történelmet formáló nagyhatalmak. Megtart és összeköt. Erejét a diktatúrák sem tudták gyengíteni.

A Felvidéki Kitelepítettek Emléknapján a fájdalmas múltidézés mellett ünnepeljük együtt ezt a hazát!

Szép, felemelő megemlékezést kívánok!

Budapest, 2014. április „09,,,

Áder János